

ten handbreadths from the ground], but the Sages declare him exempt. [Rabbi Akiva maintains the principle of *kelutah k'mee shehunnah* — if something enters the airspace of a domain beneath ten handbreadths, it is considered as if it landed there,

therefore, according to Rabbi Akiva, there was a transfer from a private to a public domain. However, if the flight-path was higher than ten handbreadths, even Rabbi Akiva will admit that he is not liable, since air space over ten handbreadths from the ground is not considered public domain at all, rather, is an exempt space — **מקום הפטור**.]

(2) How so? [This explains the view of the Sages.] If there are two balconies facing each other across a public domain [i.e., one on the east side of the street and the other across on the west side, the balconies being private domains, and the street public domain], a person who [from the balcony] reaches over [the public domain and places] or throws [an article across] from one [balcony] to the other is not liable [even if this is beneath ten handbreadths, since we do not find the transfer of boards in the Mishkan performed in such a manner]. If both [balconies, however,] are on one row [i.e., on the same side of the street, with a strip of public domain interposing lengthwise between the balconies], one who reaches over [and places an item on the other balcony, even if he is higher than ten handbreadths off the ground] is liable, while one who throws is not, for thus was the service of the Levites [in connection with the Mishkan in the wilderness]: two wagons [each considered a private domain, stood] behind each other in a public domain, [and] they reached and handed over the boards from one to the

רבנו עובדיה מברטנורא

הרשות כולו ואפילו הוא כמה מילין: **רבי עקיבא מחייב**. דסבירא ליה מכי עבר החפץ באויר רשות הרבים בתוך עשרה הרי הוא כאילו נח. ורבנן סברי קלוטה בתוך עשרה באויר רשות הרבים לאו כמי שהונחה דמיא. אבל למעלה מעשרה שהוא מקום פטור כולי עלמא לא פליגי דפטור. והלכה כחכמים: **ב כיצד**. רבנן קאמרי ליה: **שתי גזוזטראות**. והן נסרים יוצאים מכותל העליה ולחוץ על רשות הרבים, והגזוזטראות עצמן הן רשות היחיד. וכשהן זו כנגד זו בשני צדי רשות הרבים המושיט והזורק מזו לזו פטור, שלא מצינו זריקה והושטה במלאכת המשכן מרשות היחיד לרשות היחיד ורוחב רשות הרבים מפסיק ביניהן: **היו שתיהן בדיוטא אחת**. כלומר בעליה אחת באורך רשות הרבים ויש הפסק רשות הרבים ביניהן: **הזורק פטור**. הואיל ולמעלה מעשרה הוא, ולא מצינו זריקה מרשות היחיד לרשות היחיד דרך רשות הרבים במשכן, והמושיט חייב. ואף על פי שמושיט למעלה מעשרה,

other, but did not throw [therefore, in our case, even though he is transferring from one private domain to another, which (Biblically speaking) ordinarily would be exempt, here however, he is liable due to the similarity to the labor performed in the

Mishkan]. As for the bank of a cistern [formed by the earth dug of it and deposited around it] and a rock, which are ten [handbreadths] high [in the case of the cistern, the height of the earth combined with the depth of the cistern are ten handbreadths high] and four in breadth, if one removes [anything] from them or places [anything] upon them, he is liable [because a bank or a stone with the aforementioned measurements is a private domain, while the one removing is standing in a public domain]; if less than this [i.e., less than the aforementioned measurements], he is not liable.

(3) [Carrying or throwing four cubits within a public domain is also a forbidden labor (a *halachah* handed down from Moshe at Sinai). However,] if one throws [an article, e.g., a ripe fig] four cubits [and it sticks] onto a wall above ten handbreadths, it is as though he throws it into the air [anything higher than ten handbreadths is an exempt area]; if below ten handbreadths, it is as though he throws it onto the ground [and is liable, since it came to rest on the wall in the airspace within ten handbreadths off the ground in a public domain (which here is not considered a *karmelit*, since there is no surface, see Tosfot Rabbi Akiva Eiger)]. And he who throws [an object] four cubits along the ground [or over the

רבנו עובדיה מברטנורא

שמצינו הושטה כיוצא בה במשכן מרשות היחיד לרשות היחיד ואורך רשות הרבים מפסיק ביניהן: **שכן היתה עבודת הלויים.** מושיטים מזה לזה למעלה מעשרה ואורך רשות הרבים באמצע. כיצד? [שתי] עגלות זו אחר זו ברשות הרבים ופורקי המשכן היו מושיטין לאותם שעל העגלות שאצלן הן סמוכות וקרובות, והן מושיטין לאלו שלפניהם, וכל אחת מהעגלות רשות היחיד הן: **אבל לא זורקים.** שאין הקרשים נזרקין מפני כבדן: **חולית הבור.** עפר שמוציאין מחפירת הבור רגילין ליתן סביבות פי הבור כמין חומה להקיף, ואשמעינן דבור וחוליתו מצטרפין לעשרה. ותנא בור לעמקו ותנא סלע לגבהו: **הנוטל מהן.** ומניח ברשות הרבים או הנוטל מרשות הרבים ונותן על גבן חייב: **ג הזורק ארבע אמות בכותל.** מתחלת ארבע לסוף ארבע ונח בכותל הסמוך לרשות הרבים למעלה מעשרה טפחים, כגון שהיתה דבילה שמנה ונדבקה בכותל למעלה מעשרה באויר רשות הרבים, פטור, דכל למעלה מעשרה ברשות הרבים מקום פטור הוא: **למטה מעשרה כוזרק בארץ.** מתחלת ארבע

לזו, אבל לא זורקין. חלית הבור והסלע שהן גבוהין עשרה ורחבן ארבעה, הנוטל מהן והנותן על גבן, חייב, פחות מכן, פטור: **ג הזורק ארבע אמות בכותל,** למעלה מעשרה טפחים, כוזרק באויר, למטה מעשרה טפחים, כוזרק בארץ. הזורק בארץ ארבע

ground, is liable. If one throws [an object] within four cubits, but it rolls beyond four cubits, he is not liable [since he had no intent to throw it beyond four cubits] beyond four cubits but it rolls back to within the four cubits, he is liable [as long as it landed, even momentarily, beyond four cubits]. (4) If one throws [an object over a distance of] four cubits in the sea [since the sea is a *karmelit* —

an area not considered either public or private domain (see Shabbat 6a), therefore], he is not liable. If there is a [shallow] pool and a public road goes through it [i.e., people walk through the water], and one throws [an object] four cubits there [i.e., into the pool], he is liable [since people continue walking through the pool, it is considered as a continuation of the public domain]. And how much [i.e., up to what depth] is a pool [so considered]? Less than ten handbreadths [however, more than ten would lose the status of public domain and become a *karmelit*]. If there is a pool and a public road goes through it [as long as some people will walk through it even though most will not], and one throws [an object] four cubits there, he is liable.

(5) If one throws [an object] from the sea [which is a *karmelit*] to dry land [which is a public domain], or from dry land to the sea, [or] from the sea to a ship [which

רבנו עובדיה מברטנורא

לסוף ארבע ברשות הרבים וחייב, אף על פי שאין ממקום עקירת החפץ לכותל אלא ארבע אמות מצומצמות, לא אמרינן דעובי הדבילה ממעט בארבע אמות ואין כאן מתחילת ארבע לסוף ארבע, דכיון שאינו מבטל את הדבילה בכותל אין עביה ממעט כלום: ונתגלגל חוץ לארבע אמות פטור. שהרי לא נתכוין לזריקה של חיוב: ונתגלגל לתוך ארבע אמות חייב. והוא דנח משהו חוץ לארבע אמות קודם שנתגלגל לפניו: ד הזורק בים. מתחלת ארבע לסוף ארבע: פטור. דכרמלית הוא: רקק מים. שאינם גבוהים מן הארץ ויש בהם רפש וטיט נקראים רקק: ורשות הרבים מהלכת בו. שרבים מהלכים בו: וכמה הוא רקק. כמה הוא עמק דנימא אכתי רשות הרבים הוא ולא נעשה כרמלית: רקק מים ורשות הרבים מהלכת בו. האי דכפליה תנא למלתיה, לאשמועינן דאפילו רקק רחב ארבעה הואיל והוא פחות מעשרה נדון כרשות הרבים. וכפל נמי ורשות הרבים מהלכת בו, לאשמועינן דאף על גב דאין מהלכים בו רבים אלא על ידי הדחק, הלך על ידי הדחק שמיה הלך: ה מן הים ליבשה. מכרמלית לרשות הרבים: מן הים לספינה. מכרמלית לרשות היחיד:

is a private domain], or from a ship to the sea or from one ship to another, he is not liable [a sin-offering, if done unintentionally nor capital punishment, if done intentionally]. If ships are tied together, one may carry from one to another [through the use of *eruv hatzeirot* whereby two or more families are symbolically merged into one (see preface for Eruvin 6:1, pg.

161)]. If they are not tied together, though they are close [to each other], one may not carry from one to another [even with the use of *eruv hatzeirot*, since the ships eventually will spread apart, thereby leaving the sea, an area which is a *karmelit*, as a gap between the two ships, thus disqualifying the *eruv*].

(6) If one throws [an object four cubits] and [then] remembers [that it is the Sabbath] after it leaves his hand [so that the entire labor was not performed unintentionally, since there was intent for its *hanahah* — landing, or if he knew it was the Sabbath and threw it intentionally] or another person catches it [before it falls to the ground], or a dog catches it, or it is burnt, he is not liable [a sin-offering]. If one throws [an article] in order to inflict a wound, whether in a man or in an animal, and he remembers [that it is the Sabbath] before the wound is inflicted, he is not liable. This is the general principle: all who are liable to a sin-offering are liable only if the beginning and the end [of the forbidden action] are unintentional. If their beginning is unintentional while their end is

רבנו עובדיה מברטנורא

מטלטלין מזו לזו. אם הן של שני בני אדם מטלטלים על ידי עירוב דהוו להו כשתי חצרות: **מוקפות.** סמוכות זו לזו, כמו אין מקיפין בבועי (חולין מו:): **אין מטלטלין מזו לזו.** דכי מפרשי מהדדי כרמלית מפסקת ביניהן ובטל העירוב: **ו הזורק.** בשבת בשוגג, ונוכר שהוא שבת לאחר שיצאת האבן מתחת ידו קודם שתנוח, אפילו לא קלטה אחר אלא שנחה כדרכה פטור, דהכי תנן לקמן עד שתהא תחלתן וסופן בשגגה, והאי תחלתו בשגגה וסופו מזיד הואיל ונוכר שהוא שבת קודם שתנוח. ומתניתין הכי מפרשא, הזורק ונוכר לאחר שיצאה מתחת ידו, אי נמי לא נוכר אלא שקלטה אחר וכו' פטור, דהוה ליה שנים שעשאה פטורים. הא נחה, חייב חטאת. במה דברים אמורים, כשחזר ושכה; אבל לא חזר ושכה פטור שכל חייבי וכו': **זה הכלל.** לאתווי נמי מעביר חפץ ממקום למקום שאם עקר

בשגגה ונוכר שהוא שבת קודם שיניח פטור:

intentional [even though the action cannot now be recalled, or] if their beginning is intentional while their end is unintentional, they are not liable [a sin-offering], but only if both their beginning and their end are unintentional [only then are they liable for a sin-offering].

וְדוֹן, תְּחִלָּתוֹ וְדוֹן וְסוֹפֵן שְׂגָגָה, פְּטוּרִין, עַד
 שֶׁתִּהְיֶה תְּחִלָּתוֹ וְסוֹפֵן שְׂגָגָה:

eMishnah.com